

[Hartvig Frisch.]

man dør, hvor man paa nogen Maade kan undgaa at aabne Tvivlen, undgaar det, for saa vidt som man fastholder Pater est-Regelen paa alle de Punkter, hvor man overhovedet kan faa den anvendt — og heri ligger for saa vidt en Modstrid med Tankegangen i det andet Lovforslag. Jeg skal lige nævne nogle Eksempler.

Naar man f. Eks. i Lovforslag Nr. 27 om Børn uden for Ægteskab i § 7, sidste Stykke, ser, at Myndighedernes Tvivl eller det, der hedder Betænkelighed, er tilstrækkelig til at kuldkaaste et af Parterne selv anerkendt Faderskab, da, tror jeg man maa sige, giver man Tvivlen det mest vidtstrakte Felt. Men i Lovforslaget om Ægtebørn, § 5, hedder det, at en bidragspligtig, der har indgaaet Ægteskab, kan ved simpel Anerkendelse faa sit uden for Ægteskab fødte Barn gjort til Ægtebarn. Denne samme bidragspligtige har altsaa været i den Stilling, da den Faderskabssag blev afgjort, at der slet ikke var Tale om at have noget Faderskab, for da drejede det sig om Lovforslaget om de uden for Ægteskab fødte Børn, og dør maatte Tvivlen have videst muligt Spillerum, men i Tilfælde af, at vedkommende ægter den Kvinde, som har givet Anledning til Faderskabssagen, vil den bidragspligtige, der har indgaaet Ægteskab med hende, ved simpel Anerkendelse, altsaa uden retslig Afgørelse, kunne faa et Barn gjort til Ægtebarn.

Jeg synes ikke, man kan undlade at gøre denne Betragtning, at de to Lovforslag paa dette Punkt tager, om jeg saa maa sige, modsat Sigte. I det ene Tilfælde har Myndighederne en ganske bestemt konkret Interesse i at faa konstateret det virkelige Faderskab, men dette gælder ikke angaaende Forslag til Lov om Ægtebørn, dør falder Interessen for Hensynet: at faa saa mange som muligt inden for Kategorien Ægtebørn. Rent praktisk skal jeg ikke nægte, at det er vel forstaaeligt, fordi man jo netop maa regne med, at hvordan man end, om jeg saa maa sige, vender det, vil stadig Ægtebarnsstillingen være den mest betryggende Stilling. Følgelig er det ganske rimeligt, at man tager det praktiske Hensyn, og at Forslaget til Lov om Ægtebørn er blevet formet paa denne Maade. Men jeg synes ikke, man undgaar rent logisk at stille sig selv det Spørgsmaal, om man ikke ved de Paragraffer, hvorved man i videst muligt Omfang sikrer, at Børn kan anerkendes som Ægtebørn, netop ved sin stærke Iver paa dette Punkt til en vis Grad svækker det Formaal, man har med Lovforslaget om de

uden for Ægteskab fødte Børn, nemlig at udslette Forskellen. Ud fra den i og for sig forstaaelige Hensigt at hjælpe Børnene kommer man ved den sidstnævnte Bestræbelse til at gaa imod den til Grund for Lovforslaget om Børn uden for Ægteskab liggende Bestræbelse, nemlig at der ikke skal være Forskel, at der skal være Ligestilling. Jeg synes, de to Eksempler, jeg nævnte her, viser, at de to Lovforslag kommer til, om jeg saa maa sige, at divergere. Men jeg ser paa den anden Side meget vel, at det er det praktiske Hensyn til Børnenes Stilling, som her har været afgørende, og selv om Rigsdagen vedtager en Lov, hvorved man stiller de to Arter af Børn lige, vil der alligevel rent praktisk være en Forskel, som man honorerer i den Forstand, at man alligevel ønsker, at Gruppen af Ægtebørn skal omfatte saa mange som muligt.

Jeg vil derefter gaa over til Spørgsmaalet om Kvindens Stilling, hvis disse Lovforslag bliver til Love. Det forekommer mig, at man maa gøre sig klart, at man kan ikke gennemføre Love, der i saa vid Udstrækning som disse sikrer en Ordning af Barnets Stilling, uden at man paa visse Omraader let kommer til at gaa baade Moderens og Faderens Interesse noget nær. Nu kunde man maaske antage, at det kun vilde blive Mandens, Faderens Interesse, der blev gaaet for nær, men jeg er tilbøjelig til at tro, at der vil være Omraader, hvor man ogsaa maa sige, at Loven kommer til at gaa Kvindens rent personlige, i alt Fald personlige egoistiske, Interesser ret nær. Men paa den anden Side indeholder Loven en Række Forbedringer for den Kvinde, der er Moder til et uden for Ægteskab født Barn.

Med Hensyn til det væsentligste Punkt er for Kvindens Vedkommende Ændringen ved denne Lov jo ikke nær saa stor som for Barnets Vedkommende.

Det nye, dette Lovforslag bringer, angaar væsentlig Barnets Stilling, men samtidig er der i en Række Tilfælde indført Bestemmelser, der skal stille ogsaa Kvinden gunstigere. Det er navnlig Bestemmelserne med Hensyn til Fødsler, hvor Barnet er dødfødt, og med Hensyn til Abort.

I § 10 bestemmes det, at er Barnet dødfødt, skal Politimesteren kun, saafremt Moderen ønsker fastsat Bidrag til Dækning af Udgifterne ved Svangerskabet og Fødelsen, eller saafremt Begæring derom fremsættes af det offentlige, der har udredt Udgifter i Anledning af Moderens Svangerskab og Barselfærd, gaa frem efter de i §§ 6—9 indeholdte Regler. Der bliver jo nemlig ikke nogen faktisk Interesse i at